

มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

ดร.บุษบา ชัยจินดา : มหาวิทยาลัย ICT

มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี ถือเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งแรกในภูมิภาคตะวันออก มาเป็นเวลาร่วม 22 ปี แล้ว ขณะนี้อยู่ภายใต้การบริหารร่วมของ ดร.บุษบา ชัยจินดา รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร ซึ่งได้ให้สัมภาษณ์กับ @ Amata เกี่ยวกับแผนพัฒนามหาวิทยาลัยระหว่างปี พ.ศ. 2550 - 2554 ดังนี้

บทบาทของ ICT ในมหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี

ICT เข้ามามีบทบาทอย่างมากในทุกภาคส่วนของประเทศ แทบจะไม่มีองค์กรใดเลยที่ไม่ใช้ ICT ปัจจุบันแม้แต่องค์กรเล็ก ๆ ที่มีคนทำงานเพียง 2 คน ก็ต้องใช้ ICT โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ยิ่งองค์กรเล็ก ICT จะยิ่งมีบทบาทและมีส่วนช่วยในการดำเนินงานและดำเนินธุรกิจเป็นอย่างมาก

เรามีเหตุผลถึงการกำหนดวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัยให้เป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำด้าน ICT ของภาคตะวันออก เราได้ทำการวิเคราะห์จุดเด่นจุดด้อย (SWOT ANALYSIS) แล้วเห็นว่ามหาวิทยาลัยศรีปทุมของเราเป็นมหาวิทยาลัยเอกชน มีความคล่องตัวในการบริหารจัดการภายใน ทั้งด้านบุคลากร การจัดซื้อจัดหาเครื่องมือและเทคโนโลยี ตลอดจนมหาวิทยาลัยมีบุคลากรและคณาจารย์ที่สำเร็จการศึกษาศาขาคอมพิวเตอร์จำนวนมาก มหาวิทยาลัยได้ให้ทุนแก่อาจารย์เพื่อศึกษาต่อในสาขาคอมพิวเตอร์จำนวนมาก ทั้งระดับปริญญาโทและเอก และก็ได้เริ่มจัดการศึกษาทยอยกลับมามีงาน เราก็หวังว่าอาจารย์เหล่านั้นจะเป็นกำลังสำคัญในการทำงาน และทำให้มหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงด้าน ICT

แนวทางให้เป็นมหาวิทยาลัย ICT

เราวางกลยุทธ์สู่มหาวิทยาลัย ICT ไว้ 5 แนวทางด้วยกัน อันดับแรก เราให้ความสำคัญด้วยการปรับปรุงและพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) และเครือข่ายให้มีศักยภาพในการรองรับภาระงานทั้งการเรียนการสอน และการดำเนินงานได้ครบ 100 % แล้ว แต่เราก็ไม่หยุดพัฒนา ยังคงดำเนินการต่อไป โดยไม่หยุดยั้ง

ประการที่สอง เราพัฒนาโปรแกรมให้รองรับการเรียนการสอน เรามี Work Station ที่เป็นห้องปฏิบัติการให้กับนักศึกษาอย่างเพียงพอ และการดำเนินงานของทุกหน่วย

ประการที่สาม เราพัฒนาหลักสูตรให้มีส่วนที่เชื่อมโยงกับการใช้ ICT ให้มากที่สุด รวมถึงหลักสูตรด้าน ICT ก็ต้องมีความทันสมัย นักศึกษาสำเร็จไปต้องสามารถทำงานได้ ทำงานเป็น

ประการที่สี่ เราพัฒนาคนให้มีความรู้ ความ

สามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ ซึ่งคนที่จะต้องพัฒนาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งคือบุคลากร ประกอบด้วย ผู้บริหาร อาจารย์ เจ้าหน้าที่ อีกกลุ่มหนึ่งคือ นักศึกษา

ประการสุดท้าย เราแสวงหาความร่วมมือเป็นพันธมิตรด้าน ICT กับหน่วยงานต่าง ๆ

แผนพัฒนา ICT ในการเรียนการสอน

ความจริงแนวทางในการพัฒนาทั้ง 5 ด้านนั้น เป็นแนวทางที่จะอยู่ในแผนทุกฉบับ เพราะการพัฒนา ICT สำหรับสถาบันการศึกษา ก็หนีไม่พ้นการพัฒนาใน 5 ด้าน ดังกล่าว แต่ต่างกันตรงที่ในแผนพัฒนาแต่ละฉบับเราจะมีเป้าหมายที่ใด อย่างไร สำหรับในแผนแรก มหาวิทยาลัยตั้งเป้าหมายในการพัฒนาอาจารย์ว่า อาจารย์ทุกคนต้องสามารถสร้างเนื้อหา (Content) ให้ได้ครบที่ระบบ LMS คือ การจัดการเรียนการสอนผ่านระบบอินเทอร์เน็ต มีการสนับสนุน (Support) นักศึกษาสามารถทบทวน การสอนของอาจารย์ได้ ในแผนถัดไปเราอาจจะตั้งเป้าหมายว่า อาจารย์ทุกคนต้องทำ e-learning คือ การจัดการเรียนการสอนแบบผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์เต็มรูปแบบ ใช้แทนการเรียนใน ชั้นเรียนได้ อาจจะเป็นการเรียน การสอนผ่านอินเทอร์เน็ตเสียส่วนใหญ่ อาจารย์ก็จะมีเวลาทำงานวิจัยมากขึ้น

การพัฒนาโปรแกรมที่ใช้ในการบริหารจัดการ

มหาวิทยาลัยเรามีบุคลากรที่สามารถพัฒนาโปรแกรมได้เอง อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้น 2 ด้าน คือ ด้านการติดต่อสื่อสารและด้านบริการ เรามีระบบซึ่งเราเรียกกันว่า e-office คือ การบริหารจัดการผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ โดยมี รูปแบบการให้บริการ ต่าง ๆ มากมาย ทำให้บุคลากรทำงานได้รวดเร็ว ลดขั้นตอนการทำงาน ลดเวลาการทำงาน ทั้งยังเป็นการลดการใช้กระดาษลงได้มาก รวมถึงการเรียนรู้ผ่านระบบ e-training ในกรณีนี้ที่มหาวิทยาลัยมีการจัดอบรมสัมมนา และผู้ที่ไม่สามารถเข้าอบรมได้ ก็สามารถดูผ่านอินเทอร์เน็ตได้ทันที (Real time) หรือมาดูภายหลังก็ได้

นอกจากนั้นผู้บริหารสามารถติดตามงานที่ได้มอบหมายสั่งการไปกับหัวหน้าหน่วยงานนั้น ๆ ได้ส่งต่อไปยังใคร ทำหรือยัง ทำแล้วเสร็จหรือยังอีกด้วย

แต่ทั้งหลายทั้งปวงนี้ บุคลากรต้องเข้ามาใช้ระบบด้วย ถึงแม้จะมีระบบดีหรือโปรแกรมดีเพียงใด ถ้าคนในองค์กรไม่ร่วมมือในการใช้งาน ก็ไม่มีประโยชน์ ดังนั้นดิฉันจึงมีความเห็นว่า การพัฒนา ICT ให้ได้ผล ต้องพัฒนาคนก่อน ต้องทำให้เขามีศักยภาพมีความรู้ ความสามารถ และความ

ร่วมมือในการใช้ ICT

การพัฒนาาระบบ e-office ของมหาวิทยาลัย ดิฉันจะเป็นคนดูแล และจะให้ความเห็นแก่โปรแกรมเมอร์ว่า ควรจะมีรายการ Menu อะไร อะไรใช้ได้ อะไรยังใช้ไม่ได้ ต้องออกแบบให้ผู้ใช้งานเขาใช้งานได้ง่ายที่สุด เพราะถ้ายุ่งยาก ขั้นตอนมาก หรือดูแล้วไม่เข้าใจ เขาก็ไม่อยากจะใช้ อีกอย่างต้องพิจารณาด้วยว่า งานใดจำเป็นต้องเขียนโปรแกรม งานใดไม่จำเป็น บางภาระงาน มีคนทำงานอยู่คนเดียว เนื่องจากเป็นการเก็บข้อมูลเสียมาก ก็ใช้ Excel ก็ได้ ไม่ต้องใช้โปรแกรมเมอร์เขียนโปรแกรมใหม่ หรือไม่จำเป็นต้องซื้อโปรแกรม ดิฉันมีความเห็นว่า การเขียนโปรแกรมเองก็ดี การซื้อโปรแกรมสำเร็จรูปก็ดี ที่สุดก็ต้องมีคนจัดเข้าระบบ (adjust) และดูแลโปรแกรมให้ใช้ได้ เหมาะกับภาระงาน

ดังนั้นคนที่เห็นหัวหน้าสำนักสารสนเทศ หรือ CITO (Chief information technology officer) ไม่ใช่ต้องมีความรู้ด้าน IT อย่างเดียว แต่ต้องเข้าใจในงาน ขั้นตอนของงานแต่ละงาน แต่ละหน่วยด้วย เพราะการลงทุนด้าน IT เป็นการลงทุนที่มีค่าใช้จ่ายสูงและมาก ถ้า CITO เป็นช่างเทคนิค (Technician) อย่างเดียว ไม่รู้งานของแต่ละหน่วย องค์กรก็อาจจะสิ้นเปลืองเงินในการซื้อเทคโนโลยีมากมาย ถึงแม้จะทันสมัย แต่อาจไม่เหมาะกับการใช้งาน นอกจากนั้นขณะนี้เรามี e-learning ที่อนุญาตให้คนทั่วไปเข้าไปเรียนรู้ได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เช่น เรื่อง พรบ. หรือกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์ ดิฉันเข้าไปดูแล้ว เป็นรูปแบบการ์ตูน มีภาพ มีเสียง สนุกดี ดูไม่เบื่อ ได้ความรู้ด้วย มหาวิทยาลัยยังรับเขียน web และทำ e-learning ให้แก่หน่วยงานภายนอกด้วย สถานประกอบการใดสนใจสามารถติดต่อได้ที่สำนักงานบริการคอมพิวเตอร์นะคะ

ของภาคตะวันออก

ดร.บุษบา ชัยจินดา
รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร

เตรียมรับสถานการณ์วิกฤตเศรษฐกิจในปี 52

ดิฉันค่อนข้างวิตกเกี่ยวกับภาวะเศรษฐกิจที่วิกฤตในขณะนี้พอสมควร ซึ่งวิกฤตเศรษฐกิจครั้งนี้มีผลกระทบต่อทุกภาคส่วนของประเทศ ไม่ว่าจะเป็นภาคอุตสาหกรรม ภาคแรงงาน ภาคท่องเที่ยว ภาคส่งออก และรวมถึงภาคการศึกษา ดิฉันก็ยังมีความกังวลอยู่ เพราะเป็นที่ทราบกันดีว่ามหาวิทยาลัยเอกชนเป็นสถาบันการศึกษาที่มีรายรับมาจากค่าเล่าเรียนของนักศึกษาเท่านั้น ไม่มีงบประมาณของรัฐหรือของหน่วยใดมาสนับสนุน ดังนั้นหากการค้าการขายไม่ดี ประชาชนยากจน รัฐบาลไม่สนับสนุนกองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาอย่างเพียงพอ เด็กก็ไม่มีเงินจะเสียค่าเล่าเรียน

ความจริงนโยบายของรัฐ ได้กำหนดไว้ว่า การจัดสัดส่วนการรับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชน จะต้องอยู่ที่ 30:70

แต่ในทางปฏิบัติ ดูเหมือนจะกลายเป็น 70:30 คือ รัฐ 70 เอกชน 30 จะเห็นได้จากที่มหาวิทยาลัยของรัฐเปิดศูนย์การเรียนนอกสถานที่มากมาย เปิดตามศูนย์การค้าก็มีในโรงเรียนประถมก็มี นอกจากนั้นก็ยังมีกรับแล้วรับอีก ทั้งรอบในเวลาและนอกเวลา

ที่น่าเศร้าใจคือค่าเล่าเรียนรอบนอกเวลาที่เท่ากับมหาวิทยาลัยเอกชน และบางมหาวิทยาลัยจัดให้นักศึกษานอกเวลาไปเรียนกับนักศึกษาในเวลา ทั้งที่เขาเสียค่าเล่าเรียนแพงกว่า

ดิฉันไม่ค่อยอยากพูดถึงเรื่องนี้มากนัก เพราะความจริงทั้งมหาวิทยาลัยรัฐและเอกชนก็รู้ ๆ กันดีว่าอะไรเป็นอะไร แต่ก็ไม่มีใครแก้ไขอะไร

มหาวิทยาลัยเอกชนก็รับกรรมไป เพราะมหาวิทยาลัยเอกชนไม่ได้รับงบประมาณของรัฐ ในทางค่านิยมก็เสียเปรียบอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามสิ่งที่มหาวิทยาลัยเอกชนทำได้ คือพิสูจน์ให้เห็นว่า มหาวิทยาลัยมีคุณภาพ นักศึกษาจบออกไปมีงานทำและทำงานเป็น และสุดท้ายดิฉันเห็นว่า วิกฤตเศรษฐกิจแบบนี้บุคลากรของทุกองค์กรต้องรู้จักเสียสละ และช่วยเหลือองค์กร เพราะถ้าองค์กรอยู่ได้ บุคลากรก็อยู่ได้ สังคมก็ไม่เดือดร้อน ประเทศชาติก็จะพ้นวิกฤต.

— @AMATA —

เราวางกลยุทธ์สู่มหาวิทยาลัย ICT
ไว้ 5 แนวทางด้วยกัน อันดับแรก เรา
ให้ความสำคัญด้วยการปรับปรุงและพัฒนา
ระบบโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure)
และเครือข่ายให้มีศักยภาพในการรองรับ
ภาระงานทั้งการเรียนการสอน และการ
ดำเนินงานได้ครบ 100 % แล้ว แต่เรา
ก็ไม่หยุดพัฒนา ยังคงดำเนินการต่อไป
โดยไม่หยุดยั้ง

